તમાંશે અલાદીન

તથા

પરીયાંની હવાઈ મીજલસ.

નાટક ૪ અંકી.

મુંબઇની જાણીતી નાટકમંડળીઓએ કરી બતાવેલા
તહરેવાર રાગ રાગણીઓથી ભરેલા બે
ગાયણરૂપી ખેલો.

આવૃત્તિ બીજી.

પ્રગટ કરનાર
"નીકાબદાર."

મુંબઈ:
ઓરિયન્ટલ છાપખાનામાં છાપ્યું.

૧૮૮૨.

કિંમત ૪ આના.

૭૮૬

તમાંશે અલાદીન.

તખતા.

ચીનાઈ.

શાહેચીન....................ચીનકા શેહનશાહ.
અલાદીન....................દરજી મુસતફાકા બેટા, પીછેસે શાહાકા જવાંઇ.
વઝીરજાદા....................શાહેચીનકા વજીરકા લડકા.
બદરૂલબદર ....શાહેચીનકી બેટી.
અમરૂ....................ઊસકી સાહેલી.
માદર.................... અલાદીનકી.

હકુસાની.

અબનેઝાર....................આફ્રીકાકા બડા જાદુગાર.
કસરાક....................ઉસકા નોકર.

પરસ્તાની.

અરલાક....................જીનોકા બાદશાહ.
પરી....................અબનેઝારકો રાહ બતાનેવાલી હુર.
દેવ ....અંગોસ્ટરીકા દેવ.
દેવ.................... ચેરાગકા દેવ.

દાસી, નોકર, દરબારી, વગએરા વગએરા. મુકામ ચીન ઔર આફ્રીકા.

બાબ પહેલા—પરદા પહેલા.

જાદુગરકા ઘર.

(અબનેઝાર જાદુગર રમલ દેખતા હુએ ઔર ઉસકા નોકર
કસરાક સોતા હુવા નજર આતા હુએ.)

(ચાલ રૂત બસંત.)

અબનેઝાર—પાઈ રૂત બસંત બાહરે બાહરે લાઈ બખત મારે,
લાઈ બખત વકત એ કમાંલ—પાઈ રૂત૦

અરમાં પુરે સાંઈ મોરે મનવા ખુશી હુએ,
હરવા જોગ અતહર મીલાએ.—પાઈ ૩૦
ઢુંઢું જાકો પાઉં વાંકા અરલાક પુંજું મએ,
મનકે રોગ વોહી મીતાએ.—પાઈ ૩૦

(કસરાકો બેદાર કરતે હુએ.)

ગજલ.

(તફરતા હોતા હુએ અપસાપી ગુલંદામ કહી.)

અબનેઝાર—જલ્દ બેદાર હો અયે હમશીએ ના કામ કહીં,
સો ના રહે બખ્તમાં અપને સરોશામ કહીં.—ટે૦
હકસે ઉમ્મીદ હુએ કમગકસે ચમકે મોરા બખ્ત,
દુર હો રંજો મુસીબત માલે આરામ કહીં.—ટે૦
તુજકો લાજીમ હુએ કે વા કૌલ કરે અપના વફા,
શાદ કર દીલકો મેરે જલ્દ વો અબ અબકામ કહીં.—ટે૦

(જમીનમેસે પરી નમુદ હોતી હુએ.)

(સારેગમ પમગરે.)

પરી.—અબ તું હો ખુશી દીલસે,
ગમી જાકે ખુશી પયદા હોતી કહી માનસહી.—અબતુ હો૦
ઉમીદ બર આવે,
ફાનુસ તોરે હાથ આવે, શાહી લાવે.—અબતુ હો૦

(ગયેબ હો જાતી હુએ.)

(અંબીઆ બાગ રહીએ.)

અબનેઝાર.—ચેત જા જલદીવે—સીપાઇ મોરારે૦
અરલાક આવિ ગારીલે, સબ શાહાવોસે વારીવે,
ચમકેગી શાહી મોરીવે.—સીપાઇ મોરારે.

(જબરાત હોતા હુએ ઓર અબરમેસે શાહે જીન અરલાક દાખીલ હોતા હુએ.)

અબનેઝાર—

(અપને પીઉકા નવરંગ બાગ, ચલી મયે દેખનકું.)
અયે શાહે જીન પ્યારે અરલાક, આગે તોરે નીવરા સરકો;
અરજ કરત હએ ચેરા તોરા, દેખન ઉનકે જોહરકો,
લાદે અગર તું દીયા જાદુકા, સુખ મતલબ મીલે મુઝતરકો.

(જીલ.)

મોકો મીલે સબ જગકી ન્યામત, મોકો મીલે સબ ન્યામત,
મોકો મીલે સબ ન્યામત હસમત, કાંમ બને ઓ રાહત,
કામ બને ઓ રાહત, મુજકો જોર હરે હો કુદરત,
લગે હાથ જાન મોરે—દીપક જાદુકા દેરી મેરી,
ગર હો નઝર તેરી.—અએ શાહે૦

(રાજા હુ મયે કોમકા ઇંદર મેરા નામ.)

અરલાક.—રાજા હું મએ જીનોકા હએ અરલાક મેરા નામ,
તેરે એક દીપકકે ખાતેર છોડા અયેશ આરામ.
જીસ દીપકકા હે તું હએ તું સુનલે ઉસકા મુકામ,
ડરા તોલ પુર પરબતમે હએ જીસમે ઉસકા ઠાંમ.
લરકે કોઇ બેવારીઅસે લીજીઓ એ તું કાંમ,
જાઇઓ ન હરગીજ ડરેમે, હોગા કાંમ તમામ.
દેતા હું છડી જાદુકી જીસે ગાર ખુલે બેશક,
દીગર એ લે અંગુઠી મુજસે જીસે મીલે દીપક.
(છડી ઓર અંગુઠી દેકે અરલાક ગયેબ હોતા હએ.)

(ચીસતી મેરી.)

અબનેઝાર.—જીસતી તેરી, દીન દુનીમે, નાણી સનદ તેરી,
બે કલ હુવા નાદાન.—ટેક૦

ઘભરા ના તું અય્યે યાર, વરન ખાવે માર,
કીસકા આધાર, રખતા તુ જોરી.—એકલ૦
દુસરા કોઇ ચાલાક, ઘુંડુગા અય્યે નાપાક,
કછુ ન રખે હાત, કરે મદદ મોરી.—એકલ.

(જાતે હય્યે.)

બાબ પહેલા—પરદા દુસરા.

રાસ્તા.

(અલાદીન લડકોંકે સાથ ખેલતા હય્યે ઇતનેમે ઇસકી માદર દાખીલ હોતી હય્યે, સબ ભાગ જાતે હય્યે, અલાદીન ઘભરાકે ખડા રહતા હય્યે.)

પદ.

(વાહવા સાહેબજી.)

માદર.—(અલાદીનકો.)—સુરત અય્યે તેરી એ ગુણી કયા મોરી,
ભરીથી દુખમે સુનલે એ ગ્યાંની.
અય્યો ઉજડ નાદાન ખેલે હય્યે તું દીન રય્યેન,
કીસ બાપ ધનપે મસ્તી હય્યે અય્યે ઘરમે નહી સુખ ચયેન;
અલાદીન છોરદે નાદાની.—ભરીથી દુખમે૦
અલાદીન.—અય્યો મોરી પ્યારી માતા બાતમે મત કર લડાઇ,
સારે ખોટાહી સુનતે હય્યે સો હોગી મેરી હસાઇ;
હય્યે તનકો કસરતકી ગુણી.—ભરીથી દુખમે૦
માદર.—અય્યે બેટા તેરા પીતા મરા આલમ હય્યે અય્યેહી,
હસી ખુશીસે રખતી મયે તુંજકો જો હોતા તેરા ચચા,
ફીરા હયે સુખપર જલ પાણી.—ભરીથી દુખમે૦

(પીછેસે અબનેઝાર આકે સબ સુન લેતા હૈ.)

અલાદીન.—અએ મા મએને અચાકો દેખા નહી હરગજ,
જીતા હએ યા મર ગયા એ કહે દેતો હો અચેન,
માદર.—હએ હમપર બીતી બીપત હએ બરી.—બરીથી દુખમે૦
(જાદુ આજાની, અજબ ફુકદારા રે.)
અબનેઝાર.—(કસરાકકો.) સુન કસરાક, મીલા ગુણી પ્યારારે.
લડકા હએ એ તેજ ઔર ઉજડ,
ઇસ્સે.બનેગા કાંમ સારારે.—સુન કસરાક૦
(વોહી રાહ.)
માદર.—ચલ જહટ બેગીસે, અપને ઘર જાએરે,
સુનરે અલાદીન મુસતફા પ્યારેકા,
સબ જગ ઢુંડા મેરેકો કાંહાં પાએરે.—ચલ જહટ બેગીસે૦
(જલવા જો તુમને દેખાયા.)
અબનેઝાર.—મુસતફા ભાઇ દીલઆરાં મેરા જી જાનતા હએ,
મેરી મા જાયાથા પ્યારા મેરાજી જાનતા હએ.—ટેક.
અએ ભતીજે મેરે કે ખુશ હુવા દેખસે તેરે,
તું હએ ઇન આંખોકા તારા, મેરા જી જાનતા હએ—ટેક૦
અએ મેરે પ્યારે તું મેરે ભાઇકા હએ ચશમે ચેરાગ,
હો બગલગીર હમારા, મેરા જી જાનતા હએ.—ટેક૦
(રામા મોરીરે ઘાઘરીઆં ફાડીરે.)
અલાદીન.—રામા પરે રખ કરવા તોરારે,
કાલે કાલે હાત મોકા ના છીઓરે.—ટેક૦
ચલ ચલ ઠગવા કીસ દીનકા હયે તું,
કાકા બન મોરા મીલ ગયા,
આજ પાંઊ પીતાકે દેખું મોહ ન દેખું તેરા,
મંગલ મુરતી એ કાંહાં આઇરે.—રામા૦

(મોરે સૈયાં કરે ચતુરાઇરે.)

માદર.—તોરે ખીના અમ્મે પીયા આફત આઇરે.
આફત આઇ, ગમ આઇ, તોરે ધીઆન લગાઇ.—તોરે ખીના.
રોતે રોતે તેરી ઉમર કટી જાની,
તુને જેહમત દુનીયામે કયા કયા ઉઠાઇ.—તોરે ખીના૦

(ઓ મએ વારી, દ્રીગ લોચન મધમાતીઆ.)

અબનેઝાર.—ઓ મએ વારી, કસુરી બહેનાં ઘભરાતીઆં,
નીલી પીલી નએન મતકર હંસપર.—ઓ મએવારી૦
અગાના મએ યા ખીગાના મએ,
ગજબ કરના મોરી ભાભીજાન,
મુસતફા દરજી મોરા જો ભાઇ,
તોરા ધનીયાં નહીં કર બતીયાં—ઓ મએવારી૦

(આજ કાંનાં મોએ લીએ બાંસરી બજાઇ રે)

માદર.—આપકુ તો અમ્મે મીઆં, મએ જાનતી નહી જરા,
જાનતી નહી જરા, એ કાંહાસે આઇ હએ બલા—આપકુ તો૦
સોહોરકા ભાઇ હયાં, એકીથા અમ્મે સાહેબ,
વોહખી નહીં ખબર મુજે કે જીતા હએ યા મર ગયા—આંપકુ૦

(ધુનસે બજાએ બંસી.)

અબનેઝાર—ભાઇ, હમસે છુટા હયે ભાઇ,
આફત લગી જીઆ આવમ,
ચલત ચલત બએ લગત દેખું સરહદ ચશમાન—ભાઇ૦
દેશ બેશ તજકર ભાભી સુન આવત,
જેહેમત, કેહેના ઝુઠ માન નહી, સુધ બોએ ભાઇ જાન.—ભાઇ૦

(ગર હમને દીલ ચમનકુ દીઆ ફીર કીસીકુ કયા.)

અબનેઝાર—ખાલીક કીસીસે ભાઈ ન કીસકા જુદા કરે,
દુશમનકોભી નસીબ ન એ દીન ખુદા કરે.—ખાલિક૦
સબ માલો જર જો મેરા હએ વો ઇસ પીસરકા હએ,
ખાવે પીવે ખીલાએ ઔર અએશો મજા કરે —ખાલિક૦

(તુંજ મુખ અતી સુખ દાય થયુજી.)

અલાદીન.—રબ મતલબ બર લાએ રખીઓજી,
મોહે કીના પુર જર મીલનેકા કયા રંજ.—રબ૦
મા સાહેબ એ ચચા હએ મેરા મુહ હયે ઇશકા મેરે પેદરસા,
હું રાજી જીસમે તોરી મરજી.—રબ૦

(બાગીસતરોકી સંફ મયાને હતા એક એનસ્તી પુરવીન.)

માદર.—એ ધ્યાન છોડો અયે પ્યારે દીલસે ચચા નહીં એ તુમારા જાન,
ખુદાઇ જાને—કે વે ના પુછ ઇસકા નામે નીશાન—ખુદાઇ૦

(વોહી રાહ.) (પએછાંન,

અબને૦—અએ ભાભી કહે અમે મુસતફા નામ મેરા તુંમ લઓ
કહા હું મએને—એનામ રખો તુંમ દીલમે યાંન-કહા૦

(કવન ગુનગારી દીલીરે.)

અબનેઝાર.—સુખન સુન પ્યારે મોરારે,
મયે કાએ તોહે સોચને.—સુખન સુન૦
મોરી સારી કમાઇ, તોએ દું જાદે ભાઇ,
દસ લે અસરફી તું શાહી કપરેકો.—સુખન સુન૦

(દુધ પેચન મયે ન જાવું દઇઆં)

અલાદીન.—અબ ગુલશન મયે પાઉંરે મઇઆં,
અમન ચમનકી આઇ બાહાર,—અબ ગુલશન૦

ચમક ઝમકસે કપરેકી તૈયારી હોગી,
સખી અમું મીલા મોહે,
મોહરે એ ભાઇઆને દીયા હવે સવાર.—અબ ગુલશન૦

(અલાદીન જાતા હએ.)

(આજ મોરે આજ.)

અબનેઝાર.—બાત મોરી દેખોજી,
કયાહી શાદ પીશબ્દ સોપ મોહે સુનલે બાતે.—બાત૦
શાંમકો પીછે લાઉ ફીર કોઇ ન ગમ ખીંચે,
દાહાશત ન રખો ભાભી સાતે.—બાત૦

(કયેસી હોરી ખેલાઇ.)

માદર.—તોરી આસે હો કયા બરાઇ, રાહ મએ દેખુંગી બાઇ.
રાહતો આરામ દેખી મએને તુજસે,
હો હરકો અયેસી સગાઇ,
બડકેકો જલદી પીછે લે આવો, અરજ—લાલા,
અરજ એહી હએ સુનાઇ.—તોરી૦

(માદર જાતી હુએ.)

(બહડકે પરીસે શકલ મેરે.)

અબનેઝાર.—ખેલા ફરેબ હમને મીઆં ખુબ રોજો, શબ,
મુશકીલ જો કામથા વોહ યાં આસાન હુવા હએ રબ—ટેક૦
ચાલાક ખુબ લડકા મીલા હયે અલાઓદીન,
અંજામ કામ ઇસ્સેહી હોવેગા લુકે રબ.—ખેલા૦

(અલાદીન દાખલ હોવા હએ.)

(નજારા ભર મારારે.)

અલાદીન.—તુહીતો હએ ચચા મેરા, મએ હું દાસ તેહારારે,
બોલો તુંમ મુહસે ગુંગે હો બને કયા,
મએ નહી તોહે બાયારે.— મએ દાસ૦

અબનેઝાર.— (લોહી રાહ.)

કહો ન અયેશા અએ મીઆં એ ભાઇ ન હએ તુમારારે,
એ ભાઇ ન હએ તુમારારે, એ નોકર હએ હમારારે.
ચલો મોરે પ્યારે ગુલશનમે જાવે,
ખુશ હો દીલ હમારારે.—ટેક.

(જાતે હુએ.)

બાબ પેહેલા—પરદા તીસરા.

શાહેચીનકા મેહેલ.

(શાહચીનકી દુખતર બદરૂલબદરકા ફરશ નજર આતા હુએ.)

(છાંડ લંગરવા મુરખ મોરી બાંઇરે.)

શાહેલીઆં.—ગાઓ શાહેલીઆં શાહજાદી મોરી આઇરે,
કએસી ચમક ગોરે મુખડેપર પાઇરે.—ટેક.
રએ સલામત હક આલમમે, એહી દુવા હમ માગતે,
હરદંમ હરદંમ હરદંમરે, કુબુલ પેશ ઇસે એ દુવા આઇરે.—ટેક.

(તનન દીમ દીમ દારા દીર દીર દેરના.)

બદરૂલબદર.—હાએ મોરે સેયાં કાંહાં હોગા.—બદનસીબ,
રંજ પાઇ મોહકી ખાઇ ખુદા ખુદા.
દાસી દેખ મોહે તુંરે.
સરર હાએ ભરે હુવે ભાગા સુરરરી,
દેખ તુ ઇદર હાલ મેરા, હાલ મેરા; હાલ મેરા.—ટેક૦
બાપને કીની મંગની મોરી આફત પડી મોપે,
ગમને મારા હએ જાલીમ કરૂં ગીરીઆંઓ બકા.—ટેક.
ખાબમે બોલા એક જઇફને શાદી તેરી જાંન,
હોગી બેશક અલાદીનસે રહે તું શાદ સદા.—ટેક૦

(કયું રે ખડા હીંદુસ્તાની.)

શાહેલી.—એ હમ્મે ગુમાં તું જકો જાની,
નાહક હુઇ હમ્મે દીવાની.—ટેક૦
કાંહાંકા અલાદીન કોહાકી એ બાત,
તેરા શૌહર હમ્મે લાસાની.—નાહક હુઇ હમ્મે દીવાની૦
વજીરકા લડકા હોશ તું દાનાં,
ઉશકી હોવેગી તું રાણી—નાહક હુઇ હમ્મે દીવાની૦

(બેત.)

વજીરજાદા.—(અંદરસે) મેરે મકાનમે જાતાહું મને તું કયું હુવા
સોહર હું શાહજાદીકા લડકા વજીરકા.
શાહાદી હમારી હેર ચુકી હમ્મે સારેસે હેરમે,
શૌહર મલે હો ગયા ઉસકો ચરચા દહેરમે,
અંગોઠી એ દેનોકો જાતા હું મમ્મે નીશાન,
તું રોકતા કયું મુજે અમ્મે બદજન વ બદગુનાન.

(બેત.)

નોકર.—(અંદરસે) સુનીએ જનાબ હુકમ હમ્મે શાહાકા મુજે,
કે હરગીજ જાને દીજો ન મેહેલમે કીસે.

(કાહે રોસે બલમાં મોરા.)

બદરૂલબદર.—દેખ તુંરે ચેરી જાકે, ડરપે કીયા તુફાન,
મુજસે કર તું આ બયાન.—ટેક૦
જલદી ખબર લા મોહે સુના આકે,
હમ્મે એ કોન વાંહાં અમ્મેસા બેગુમાંન—ટેક૦

(વોહી રાહ.)

અમર શાહેલી.—સુનીએ મોરી શાહેજાદી, આમ્મે હમ્મે મીઆં
વોહોતો મીલનેકો હયાં.—ટેક.

પીસરે દજીરકા હુકમ હોતો આવે,
એહી સુનાઇ મએને સારી બયાં.—ટેક.

(મરીયમ પ્યારી મોરી.)

બદરૂલબદર.—સુનલે ચેરી મોરી, ખુરકા હમારા હોઢલે તુંરી,
વજીરજાદા આવે જબ ન કરીઓ મુહસે બાત;
ઉસકો ઉડાવે હયાં મસખરી કે સાથ.—ટેક.

[શાહુલીકો ખુરકા ઢોઢાકે ઉસ ફરશપે બીઠાતી હુએ બદરૂલબદર ઓર શાહેલીઓમાં સબ ખુપ જાતે હુએ ઇતનેમે વજીરજાદા વોહુ શાહેલીકો અપની માશુક સમજકર મોહાબત કરને જાતા ઇતનેમે સબ હુસકે બાહાર નીકલ આતે હુએ, વજીરજાદા નેહાયત ગુસાઅંદ હોકે જાતા હુએ.]

બાબ દુસરા—પરદા પેહેલા.

એક વીરાના જંગલ.

[એક શીહાગાર નજર આતા હુએ અબનેઝાર, અલાદીન ઓર કસરાક દાખીલ હોતે હુએ, અબનેઝાર જાદુઇ કલામ પડતા હુએ—ઇતનેમે એક સજર ફુટતા હુએ. જીસે અલાદીન ચોંકતા હુએ.]

(ક્યા કહે હાલત હમારી એહતો અબતર હો ગઇ.)

અલાદીન.—એ ચચાતો નહીં હુએ, હુએ લારેબ જાદુગર કોઇ,
મેરી માંકે પાસ પહોંચા ઓ ખુદાઆ કર કોઇ.
હાલ મેરા મેરી અંમાસે સુંનાને કે લીએ,
જાને વાલાભી નહી મીલતા હુએ સુએ ઘર કોઇ;
અબતો તોરાહી અલાદીનકો આસરા,
તુંજ સીવા મુશકીલ કુશા નહીં ખાલેક અકબર કોઇ.

(તેરા યાર સુબેદાર તું જે કાયકી કમી.)

અબનેઝાર.—બેટા બોફ ના ખા તું જે કયા હએ ડર,
તોરે લીએ હએ એ ગંજ, જાવેગે સબ રંજ,
પથર ઉઠાતો અભી ભુલેગા શસપંજ.—બેટા.

(હાએ પરવરદીગાર.)

અલાદીન.—હાએ એ અંધેરી ગાર.
ધડક ધડક મોરે દીલમે આએ, હુંગા મએ ફીનનાર.—ટેક.
જાઉં ન અયેજી જાંહંનમમે મએ આફતકી હએ જાલા,
બહેરે ખુદા મુજે છોડો અમ્મુ તુમહો બંદેનવાજ.—ટેક.

(આજ રહુંગી રાત.)

અબનેઝાર—છોડ દે ડરકી બાત મીઆં, મોરે છોડ દે ડરકી બાત
બોફકો ખતર સબ જાવેંગે, તું તો રખ એહ છલ્લા હાથ.

(અંગોરુતરો દેતા હએ.)

દો રસ્તે હએ સીધી રાહાસે. ચેરાગ નજર એક આંએ.
ઉસકો બુજા કરકે લા તુ બેટા, તાકે જીઆ સુખ પાએ,

(અલાદીન જાનેકો ડરતા હએ જીસકો અબનેઝાર બઝોરો જુલમસે ગારમે ફેંક દેતા હએ.)

બાબ દુસરા—પરદા દુસરા.

(ગુલીસ્તાં નજર આતા હએ.)

અલાદીન— (પસે મરગ મેરી મજારપર.)

હમ બોફ નાહક થા મીઆં એહ તો ગુલીસ્તાંપર બાહાર હએ,
એતો ગુલીસ્તાંપર બાહાર હએ, એતો ગુલીસ્તાંપર બાહાર હએ.
આવે ડમડીમે અયેસા એક ફુલ, ઉસકે વાસ્તે એચે કીતને રંજ,
નાંહાં હએ યો મેરા ચચા, બજા જો અયેસે બરપર નીશાર હએ.

કાંહાં હએ અજીબ ચેરાગ વોહ, કે જીસકે લીએ મએ આયા યાંહાં,
શાએદ આતા હએ જો નજર વોહી ઉસકે દીલકા સબરો કરાર હએ.
એહ ચેરાગ દેખા તો કયા ભલા, મુજપર કએસી કએસી ગીરી બલા,
હએ વોહ યારો બરમલા, નહી અકલકા અબ સુમાર હએ.

[અલાદીન ફાનુસ ઓર ગોડેસે ઝવાહીર લેતા હએ ઇતનેમેં અબનેઝારકા આવાજ આતા હએ.]

(નકર દેર અયે દેવ બહેરે ખુદા.)

અબનેઝાર.—(ઉપરસે).—કહા હએ અલાદીન દેતું જવાબ,
ચેરાગ આયા લેકે તો દેદે શીતાબ.

અલાદીન.—ચચા મુજકો બાહેર નીકાલો શીતાબ,
ચેરાગ લેક આયા હું અએ જનાબ.

અબનેઝાર.—(ઉપરસે.)—મુંજે પેશતર દેવેગા તું દીઆ,
તો બાહેર નીકાલું તુંજે બરમલા.

અલાદીન.—બંધા હએ કમરમે ચેરાગ એ હુજુર,
જો નીકલું મએ બાહેર તો દે દું જુરૂર.

અબનેઝાર.— (ખુંદાવંદે દો આલમરા.)
(ઉપરસે.)—અરે ઓ બેહયા તકરાર, તું મુજસેભી કરતા હએ.
મુંજે દીઆ ઓ દે બદકાર, વગર ન તેરે હકમે ગાર,
હો મીસલે કાગ્ર વીરોતાર, ન નીકલેગા કભી જીનહાર.

[અબનેઝારકા કસરાકકો ગારમે ફેક દેના કસરાક ઓર અલાદીન ગારમે મીલના ઓર કસરકકા અલાદીનકો ઇશારેસે કેહના કે અબનેઝાર ચલ ગયા.]

(જરા નએનોસે નએન મીલા.)

અલાદીન.—હમપે કયસી હુઇ જોરો જફા,
જફારે કર વોહ ગયા હએ જાલીમ દુનીઆને કયસેકે જાણે.
મઓાંત આઇ મેરી કયા મએ કરૂં અબ,

રબ મેયાં કયસેકે પાણ.—પાંછરે.
અબ હો પરી હએ આફત—દુનીઆંમે.

[અલાદીન ગમગીન હોતા હુએ ઇતનેમે કસરાક અંગોસ્તરી ઘીસનેકા ઇસારા કરતા અલાદીન વોહુ અંગોસ્તરી ઘીસતા હુએ, એક જીન હાજર હોતા હુએ.]

(બેત.)

અંગોસ્તરીકા જીન.—કહો અએ મીઆં કયું કીએ હમકો યાદ.
અભી લાઊ બર જો કુચ્છ હોવે મુરાદ.
કરૂં જુદ જો કુચ્છ ફરમાવો કાંમ,
હું મએ ઉસ અંગોસ્તરીકે ગુલામ.
(અરે લાલલદેવ ઇસ તરફ જલદ આ.)

અલાદીન.—અએ જીન મુજકો પરા હએ એ કાંમ,
વલે હયાંસે બાહેર નીકાળ બસ સલાંમ.
મએ માંનુંગા અયેસાન તેરા દીન વ રાત,
જો તું ઇસ અંધેરેસે દેવ ન જાત.

[દેવ કસરાક ઓર અલાદીનકો લે જાતા હુએ.]

બાબ દુસરા—પરદા તીસરા.

અલાદીનકી માદરકા મકાન.

[અલાદીનકો માદર બેઠો હુઇ નજર આતો હુએ.]

(ગએરત ન આઇ તુજકો કુચ્છ અએ યાર બેશરમ.)

માદર.—સદ હયેફ કયા સીતમ હએ કયા જુલુમ હુએ અલમ,
ગુમ નુર ચશમ મેરા હુવા સદ હજાર ગમ.
ફીરાનકો લે ગયાથા ચચા ઉસકો શેહેરમે,
આયા ન અબ તલક એલાહી એહ કયા સીતમ.

(અલાદીન ઓર કસરાક થકે હુવે આતે હુએ.)

(રામા મોરી ઘાઘરીઆં તોડીરે)

અલાદીન.—અએ માં મોહેર હુઆ વાહાં તોરીરે.
કએસી કએસી ઉને આપે કીની બલજોરીરે.—માં મોહે૦
મોહે ચચાને કએદમે ડાલે, પીછે કહુંગા મએ સારા બયાન,
ચલ દે રોટી મુજે ભુક લગી હએ ભારી,
ભુકકે માત મોહે કલ આઇરે.—માં મોહે૦

(હમાંરી મંદરીઆં કએસે સુની.)

માદર.—બેટા સુનીઓ કએસા કરના હાલ હોવે અબ કએસા,
પએસા કવરી કુચ્છભી નહી.—બેટા૦
સુત રખી હું કાંટકે, જા બ્દે બાજારમે,
ચલે કુચ્છ વોહ કારમે જાતી હું મએ લાને.—બેટા૦

(નેયનન કજરા દારો રેમાં.)

અલાદીન.—બેચન સુત ન જાવો મઇયાં, બેચન સુત ન જાવો,
પહેલે દીઆ એ બેચકે લાવો.—બેચન૦
કુત તબ હોવે દો તીન દીનકા,
દેખા જીસે બજાર,
તાકે ખુશી અબ આવે હમકો.
અમાજી કરો એ કાર.—બેચન૦

(વોહી કાહ.)

માદર.—હએ પુરાતા એતોં દીઆ, ઉસકો લું ઉજાલ,
તાકે ઉસકી કીંમત આવે, હોગા બેહતર માલ.—હએ૦

(અલાદીનકી માદર ફાંતુસ સાફ કરને જાતી હએ ઇતનેમેં જીન
નમુંદ હોતા હએ, ઉસકો દેખકે ઓ બેહોશ હોતી હએ.)

(ખુદા રાજાજીકો રએ શાદ.)

ફાંનુસકા જીન.—કીએ યાદ ક્યું મુજકો ફરમાઓ જીુદ.
હએ ક્યા કાંમ મુંજશે બતલાવો જીુદ.
મએ ખસ દીએકે તાબે ફરમાંન હું,
ગુલામ મએ તેરા દીલસે હરઆંન હું,

અલાદીન.—અએ જીન તું લા ખાંના જાકર શીતાબ,
હએ ભુકસે બહોત દીલ ખજતેરાબ.
તરાહ તરાહકે ખાને લા જલદી યાર,
મીઠાઈ મુતનજન ખીલા નેકકાર.

(એક ખાનેકો મેજ જમીનમેંસે નમુંદ હોતી હેએ. અલાદીન અપની માદરકો હોશમંદ કરતા હુએ, ઓર જીન ગયબ હોતા હુએ.)

(પા લાગુ કર જોરી.)

અલાદીન.—શુક્ર હએ તેરા યા રબ,
દી તુંને એ ન્યામત સબ.
ગદાઈસે મુજે શાહી મીલી હએ,
એકબાલ જાગે મોત અબ.
ખુદાયા મેરી શરમ રખીયો તુ હરદમ,
મુશકીલ પડે મુજપે આ જબ.

બેત.

માદર.—ઇલાહી મએ સોઇ યા બેદાર હું,
એ હએરતમે કએસી ગીરફતાર હું.
એ ખાને મજેહદાર હએ કાંહાંસે આએ,
અએ બેટા કહો હાલ કાહાંસે લાએ.

(અરી જોગન હો દરદકી મુબતીલા.)

અલાદીન.—અએ માદર ન કીજીઓ અબ ફીક્રો ગમ,
નસીબ મોરા ચંમકા ખુદાકી કસમ.

જો ચાહું મંગાવું હએ તાકત મુજે,
બરાબર હએ શાહકે કુવત મુંજે.
(સબ ખાતે હુએ, ઇતનેમેં અંદરસે બાજેકી આવાઝ આતી હુએ.)
(એતો મજનુંકી આઇ આવાજ.)

અલાદીન.—અયે મા બાજેકી કયસી આવાજ,
જલદી આ તું દેખ જાકે;
ગુલ હએ કયસા શેહેરમેં હરસીમત,
શાહે કુશ કરો કોઇ રાજે.

માદર.—બેટા હાલ સુનો યે આએ, શાહજાદી આજ શહરમેસે.—બેટા.
નાહનેકો જાતી હએ સુએ દર્યા,કોઇ આંખ ન ઉસ્સે લગાએ-શા.
(ગયરત ન આઇ તુંજકો કુછ અયે યાર બેશરમ.)

અલાદીન.—સદ શુકર હુવે તાલએ બેદાર હમારે,
વોહ મુસતર્યીસે લાખ ખરીદદાર હમાત.—સદ સુકર૦
તદબીર કોઇ નીકાલો તુમ હુનરસે,
તા વોહ માહ નજર પડે એકબાલ હમારે.—સદ સુકર૦
જો હોસો હો જાએ ઉસે દેખનેકો હમ,
દીલકો નહીં હએ સબર અબ જીનહાર હમારે.—શદ સુકર૦
(અલાદીન જાતા હુએ.)

બાબ દુસરા—પરદા ચોથા.

(હમાંમખાંના નજર આતા હુએ ઓર દરવાજોંકે પાંસ સાહુલી ચોકી કરતી હુએ)
(ગયરત ન આઇ તુંજકો કુછ અયે યાર બેશરમ.)

વજીરજાદા.—શરમીંદા કીઆ હએ મુજકો જો વોહ નાબકારને આજ,
બેઇજ્જત ઉસકોભી કરૂંગા મએ બેસુમાર આજ.
કસમ હએ ખુદાકી મએ છોરૂંગા ઉસે નહીં,
ઉસકી મદદકો હોવેગી ગર એક હજાર આજ.

અમરૂ.—હરગેજ મકાંનમે નતું અબ જાને પાએગા,
જબ તગકે શાહાજાદીસે ન હુકમ આએગા.
વઝીરજાદા.—તું મુજકોભી જાનેદે તેરા યહસાંન હોવેગા,
મુજસેભી ફાયદા તુંજસે હરઆંન હોવેગા.
(વઝીરજાદા શાહેબીકો અંગોશતરી દેને જાતા હુએ.)
અમરૂ.—ઓ બેહયા તું દેતા હએ રીશવત કીસે યાંહા,
ચલ દુર હો ન દેખને પાવેગા તુ મકાં.
(આપસમે ટંટા હોતા હુએ સાહજાદી બેહોશ હો જાતી હુએ.)
અલાદીન.—કએસા પરાએ મકાનમે તું ઓતા હએ નાબકાર.
તુંજસા ન બેહયા હોવેગા કોઇ જીનહાર.
અએ જાં ખુદાકે વાસ્તે હુશીઆર જીુદ હો,
સુએ અલાદીન જરા ચશમ વા કરો.
બદરૂલબદર.—હા કોનસા અલાદીન આયા કોન ગ્રુદતર,
વોહતો નહીં જો મુજકો નુંજુમી દીયા ખબર.
(ફોરસે અલાદીન ઔર વઝીરજાદેકે બીચ એક બરા ઝગડા હોતા હુએ.)

બાબ તીસરા—પરદા પહેલા.

અલાદીનકા ઘર.

(દુરસે આએથે ઝાકી સુનકે મયેખાનેકો હમ.)

અલાદીન.—વસફ મુજસે શાહજાદીકા બયાં ક્યા હોવેગા,
એક નજર જો ઉસકો દેખે હોશ અપને ખોવેગા—વસફ૰
જુલ્ફ સુંબુલ આંખ નરગીશ. રૂખ હએ ગુલ ઉસ માંહકા,
એઅશી માંશુક કોઇ આલમમે ધલાણી હોવેગા.—વસફ૰
મરી સ પેગાંમ જાઓ બાદશાહાકે પાસ તુંમ,
ઉસ્સે શાદી હોંગીતો આરામ મુજકો હોવેગા.—વસફ૰

(બદલ ગયે નયના રે.)

માદર.—હમારા સુંન વાહસી ન હો હોશકો અપને સંભાલ,
કલાંમ અએસા કરીએ તું રે જો હરએકકો ભાએ.–હમારા૦
કાંહાં હએ શાહ ઓર કાંહાં હએ તુરે નીસબત એસી આએ,
આદમી જો શાહકે કાબીલ હોવે ક્યાહી ગજબ હો જાએ.–હમારા૦

અલાદીન.— (ઉજીઆલી બહરી રાત.)
અમાજી સુનો એ બાત, લે જાયો જવાહીર સાથ—અમા૦
લાયાથા મએ માજી ગારમેસે જો.—લે જાવો૦—અમા૦
(જાતે હએ.)

બાબ તીસરા–પરદા દુસરા.

ચીનકે શાહકી દરબાર.

(કયા કમાન અબરૂને એક તીરે નેજારા મારા,)

શાહ.—આજ જીસે તેરે બચતા હએ તેરા પીસર.
વરન ઇસકી ખતા હોતી ન માફ તો હઝર.
અબતો શાહજાદી ઉસે દેખેગા ન હરગીજ વજીર.
જુલ્ફોંમે ઉસકે અબ તેરા બેટા રહે અસીર.

(નથનીદારે મોતી.)

ચોપદાર.—સુનીએ હમારી અરજ અએ સુલતાન,
એક જઇફા અવન માગે અગર કહો તો આવે યાંહાં.—સુ૦

(મોરી અંખીઆ ફુરકન લાગી.)

શાહ.–મોરી ઓદી સમજીઆરે અયસે ઉમદા લાલ દીપે.–મોરી૦
મતલબ તેરા હએ ક્યારી મુજસે તુ બયાં કર,
ઉઠ જલદી યાંહાં કહે દે સબ બયારે.—મોરી૦

બેત.

માદર.—મયે અરજ કરતી હું અએ આલી જનાબ,
કરો જાન બકશી તો બોલું શીતાબ.
અલાદીન નામ હએ એક મેરા પીસર,
ઉસે દીજો તુમે લડકી નામવર.
(મયે તો અંબરીઆંસે મારૂં કતારીઆંરે.)

શાહ.—તોરે બેટેકો જા જા બુલા લારી.—તોરે૦
હએ કોઇ હાજીર મેહેલમે જાકર.
યાહાં શાહજાદીકો લે આરી.—તોરે૦

(નોકર જાતા હુએ શાહજાદીકો બોલા કે આતા હુએ, બાદ ઉસકે અલાદીનભી આતા હુએ.)

(બદલ ગયે નયેનારે.)

અલાદીન.—સંવર ગયો ચેરારે —અએ મોરે શાહા,—સંવર.
બેતા નહીં હું શાહકા મએ બાત કહત હું સુનાએ,
ચેરે મુજસે લાખન તોરી ચાકરીકો હ્યાં આએ.

(વોહી રાહ.)

શાહ.—એ ચલ ગયો કહેનારે મુબારક હોવે,—એ ચલ૦
કપુત જાતકો પુત હોવે હસબ નસબ વોહ સુનાએ,
કબુલ હએ મોહે બેતી મોરી પસંદ કર આએ.

બદરૂલબદર.—પીદર એ જો મદરવા હએ હએ અલાદીન વાર,
મોરા બારા મોગ સાજન મોરે ગલેકા હાર.—એ ચલ૦

શાહ.—ખુશ કીઆ એ બેતી મોરી મનમેથી એહી બાત,
નામ ખુદા લો મુબારક હોવે હાથસે મીલાવો હાથ.

(શાહ દોનોકી શાદી કર દેતા હુએ.)

બાબ ચોથા—પરદા પેહેલા.

અલાદીન કા મેહેલ,

(અલાદીન ઓર બદરૂલબદર દાખીલ હોતે હુએ, કસરાક શોતા હુવા નજર આતા હુએ.)

(કલસે તું બેકલ હો.)

અલાદીન.— તેરી ફુરકત એક પલ મુજકો નહીં કરાર હએ,
એક સાઆત જુન તેરે જીના મુજે દુશવાર હએ.
હએ અલાદીન એહ તન ઇસપે જાતું બદરૂલબદર,
જાન હો ન ગર બસરમે તનતો ફેર બેકાર હએ.
ગર ઇજાજત હો જાઉં મએ શીકારકો જાને જાં,
હું રજા જો મએ તેરા ઓર તું મેરી મુખ્તાર હએ.

(વોહી રાહ.)

બદરૂલબદર.-તું જપર બદરૂલબદર અએ પ્યારે સદા બલહાર હએ,
હું રૈયત મએ તેરી ઓર તું મેરા સરકાર હએ.
તુમ ગયેતો જાનેજાં ગોયાકે જાંકી જાં ગઇ,
જાંનમે ન જાંન હોતાતો જાંન ફેર બેકાર હએ.
જાઇએ શોંપા ખુદાકો પર લેકીન જલ્દ આઇએ,
રાહા તકતી મએ રહુંગી બસ એહી તકરાર હએ.

(અલાદીન જાતા હુએ અંદરસે આવાજ આતી હુએ.)

બેત.

અબનેઝાર.—(અંદરસે) નયા ચાહીએ જીસકો લેના ચેરાગ અબ.
મગર જુના બદલેમે દેના ચેરાગ અબ.
નીકાલા હએ હમને ઇનદીનો એ બએપાર,
કે દોસો હજારોમેં રહે ફક્ત બાર.
કહો બયેપાર કીસને અએસા કીઆ હએ,
એહ તાકત તો ખાલીકને હમકો દીઆ હએ.

સમજતે હમે લોગોં દીવાના મુજકો,
મગર ખુબ જાનીએ દાનાં મુજકો.
(અંદરથી પોકાર હોતા હૈ.)

(દીર દીર તુનમ તનન તનનન દેરેના.)

બદરૂલબદર.—જા જા હુજુમ હુવન સુન ક્યા બહેના,
ક્યા બહેના ક્યા બહેના.
ખરી ખલકત કયું હમે સારી, સરપે ઉસકે જાકે વારી;
જારી દેખ આરી, ખબર, ખબર.—જાજા૦
કએસે ગુણી શએ એઅને આએ હવસ હુવી હમે, ખુલા કવન
વાહારે તીફલાન કરના શરતર સંગ, દાનાના દીવાના.-જા જા૦

(દેખો દેખો મેહેરબા દેખલો.)

અમરૂ.—સુનો સુનો જનાબ સુન લો,
વોહ દીવાના જાની દીપક દેવે નયા માલ લેવે જુની-ટેક૦
અબજો મરજી હોવે પ્યારી વોહ હમકો કહીએ કહીએ,
જો કે તેરા હુકમ હોગા વઇસાહી કરીએ કરીએ.-વોહ૦

બદરૂલબદર.—સુન સહેલી ઉસે લે આરી દીલ રંજ હે સારી.
મન મોહે હયા જારી જાન મેહેલગી હમારી-ટેક૦
દીપક છુપા લેવે કસરાક પાસ હોવે હોવત અસલ ઔર ઉસે દે પ્યારી.
(અબનેઝાર બહેતસા નયા ફાનુસ લેકે આતા હૈ.)

(પીઆરા માસે બોલો કયું ન)

બદરૂલબદર.—મોરા લો એ દીયા જુના નયા દો ખુબ.—ટેક૦
બયેપાર તુમ ખુબ કરતે હો વાહ કાહ,
છેલ છબીલે હો તુમ ખુબ.—મોરા૦
(શાહાજાદી જુના ફાનુસ દેકે નયા લે જાતી હૈ.)

(અગર આં તુરકે શીરાજી.)

અબનેઝાર.—મદદ ઇસમાલ જોગીકી, હુઇ હમે ઇનદીનો હમપર,
ફલકપર બજાકા મેરે ચમકનેકો લગા અખતર
(ફાનુસ ઘીસતા હૈ ઔર જીન હાજર હોતા હૈ.)

ઉડા ઇસ મેહેલકો તું આફ્રીકાકે સીમત અય જીન અબ,
મેરા દુશમન હુવા મકહુર ખુશી બરસી રહે અબ મુજપર.

(મેહેલ ઉડ જાતા હુએ.)

(શાહ ઓર વઝીરજાદા દાખીલ હોતે હુએ.)

(અરી હો મારી પીઆરી નનદીઆંરે.)

શાહ.—અરી હો મોરી પ્યારી દીલાજાંરે,
તોરે સોહરને મુજપર ડારી બલાઇ આરે.
જારે વાંહાં જા વોહ ભાગા હોગા,
પાસ ઉસે યાહાં પકડ કર લારે જવાઇઆરે.

(જાતે હુએ.)

બાબ ચોથા-પરદા દુસરા.

જંગલ.

(ભલોરે પેચ મોપે ડારોરે રસીકો.)

અલાદીન.—ચાલોરે ખુબ એસે શીકાર ધરકો,
હીંમત નીહાયત આવે હમકો—ચલોરે૦
જાવો યાહાંસે તુમ સબ શેહેરમે,
આવુંગા મય્યે ફેર ધરકો.—હીંમત૦

(આદમી લોગ જાતે હુએ કે ઇતનેમે કુસશાક આકે ઇસારેસે કહેતા હુએ વોહ મેહેલ ઉડા લે ગયા.)

(ગંમસે મેરે બદનસે દંમ.)

અલાદીન.—ક્યું કર સહું એ રંજો ગમ, દીપક ગવાએ બયેઠા હું,
મય્યે અપનેસે જીનેસે ખુદા; હાથ ઉઠાએ બયે ડાલું.
દીએકા કુછબી ગમ નહીં, વોહ અબ ચાહતે હમ નહીં,
દોલતકી સબ તરાંહસે મય્યે, અરમાંન લાએ બયેઠા હું.

મઆશુક મેરી બદરૂલબદર, ઉઠીઠી હુએ મુજકો છીકર,
દાગ હુએ સીનેપે મેરે, હુએ મએ ખાએ બએઠા હું.
(અગોસરટરો ધોસતા હુએ છતનેમે દેવ દાખોલ હોતા હુએ.)
અએ જીન મુજકો લેકે ચલ, જીસ જા ગયા મેરા મેહેલ,
અબ દીલસે અપને મએ એહી, અરમાન લાએ બયેથા હું.
(દોનોકુ ઉડા લે જાતા હુએ.)

બાબ ચોથા-પરદા તીસરા.

અબનેઝારકા મેહેલ.

(દરવાજેમે ટટીઆં લાગ રહી.)

બદરૂલબદર.—અગનીઆં એ જીઆમે ફુંક રહી,
સખીઆં હમારા મેહેલ કાહાં હએરે-અગનીઆં૦
અએ ખુદાયા તુ કોઇ લા વાલી,
દીપક દેના બલાએ હુઇ.—સખીયાં૦
(અબનેઝાર દાખોલ હોતા હુએ.)

(અબ તોરી બાકીં ચીત્ર મન બસ ગઇ.)

અબનેઝાર.—અબ મોરી પ્યારી સબર કર,
તન મન લે લીજે વારી પ્યારી બતીઆં કરકે—અબ૦
નીપત રહે તોરા જીઆ દુઃખ માને,
શાદ રહો યાંહાપર જાની આજા બરમે.—અબ૦
(કરવતીઆં લેને દે.)

બદરૂલબદર.—હટહટ યાંહાંસેં જનેદે, ઓરે મુજી,
બગલ દગલ તોરી નાર બાઠા.—હટ હટ૦
કાલા મુખડા ખીલાઉગી અંખીઆં.
સંગ રાખો આકી છતીઅનપે.—હટ હટ૦
(અબનેઝાર ગુસેમેં આગ જાતા હુએ.)

(બરસે યાંહાં કૌન નીદાકે લીએ લાયા મુજકો.)

બદરૂલબદર.—ક્યા ગીરફતારે બલા તુને બનાયા મુજકો,
કર રહા જહદ યાહાંસે અએ ખુદાયા મુજકો,
કબ તલક રંજો મુશીબત એ સહું સદ અફસોસ,
અબતો જામ દેનેકે જુજ હીલા ન પાયા મુજકો.
વસ્લકા કહેતા હએ હબશી વોહ મુજે આકર અબ,
આહ ક્યા બેસવા યાંહાં લાકે બનાયા મુજકો.
આવેગા મૌતકા પયગાંમ લેવો મુજી સામાં,
જાન દે દુગી જરા ભરજો સતાયા મુજકુ.

(અલાદીન ઓર કમરાક આકે બોલતે હુએ.)

(વોહી રાહ.)

અલાદીન—હો ન પજરમુરદા દીલ હએ ગુલશને ખુબી તું જરા,
મએ અબ બુલબુલકી રવેશ પોંહચા મદદકો તેરે આ.
રાત દીન જુલ્ફ વ રૂખકા તેરે રહેનાથા ખ્યાલ,
ગમમે દીન કટતાથા ઓર રાતકો આતીથી બલા.
અબ વોહ મુજીકે લીએ ખુબ હએ તદબીર અએજાં,
મારના ઉસકો કીસી હીલેસે તું જેરર પીલાં.

(અબનેઝાર દાખીલ હોતા હુએ અલાદીન છુપ જાતા હુએ.)

(સુધ લાગ રહી તોરી આઠ પહેર.)

અબનેઝાર—તોહે ડાર આજાબમે મએ શામો સહર,
નાહીં મોહે કબુલત જાની અગર.
મર ગયો તોરો અલાદીન જાન,
તોહે સાચી સુનાવત હું મએ ખબર.—તોહે૦

(ખંજર મારનેકો જાતા હુએ.)

(અજી મોહે મોરે આએ સૈયાં.)

બદરૂલબદર.—હેજી મોહે તંમને લાએ સૈયાં,
મએં છોર સગરેકો હુઇ બેસખીયાં,
મોરા પીતમકો હએ યાહાં સૈયાં—હેજી૦
અબતો યાર સુન મોરી તું લગતીયાં,
મયે પીલો થોરી જામ,
ખુશી કરેંગે તુમ હમ મીલકે, એ હએ રસમે થઇયાં-હેજી૦
(મયેકી જામ દેતી હુએ.)

(વોહી રાહ.)

અબનેઝાર.—જીઆ મોરા વારૂં તુંજપર એએ જાં,
મએ ઇસ ખુશીકા કહું કયા સામાં.
દીપક માલી હએ જાના એએ જાંન—જીઆ૦
જલ્દ બાત સુન લાવો મોગની જીઆ હમારા ખુશ કરીએ
શાદ કરીએ આજ મોહેકે આકા હુવા હું સૈયાં—જી૦
(અબનેઝારકી નઝર અલાદીનકો ઉપર પડતી હુએ ઇતનેમે
ફરારાક પોછેસે આકે અબનેઝારકો ઝમીનપે પતકતા હુએ
ઓર માર દાલતા હુએ ફાનુસ લે લેતા હુએ.)

(સમજ મન દમડી દમડા મેલા.)

અજબ હએ ગમકા ગમપર જાના,
આજ હએગા ખુશીકા બાના.—ટેક૦
તોરી જોરી વાકા ધંધા, હક કરે કારખાના.
ફતાહમંદી દીનો હમકો, શાકેર વાકા કહાના—આજ૦
જાની દીપક માલ દાનો, અએશ હમે હએ હમેસાં,
હમકો અપને મુલક જાના, મહેલ યાંહાંસે ઉઠાના.—આજ૦

તમામ.

તમાસે હુવાઈ મીજલસ.

બાબ પહેલા—પરદા પહેલા.

શાહાકા મેહેલ.

(શાહજાદા સોતા હુવા નઝર આતા હયે;
એક નૌકર દાખીલ હોતા હયે)

(ઝપડ બતાકે મુજે દીલ રૂબાને—વોહી રાહા.)

નૌકર.—અહે સબકા કાફલા બાદેસબાને લુટ લીઆ,
ઉઠાકે જુલમને સબકો જીઆને લુટ લીઆ.
સહેરકા નુરકા તડકા હરેક તરફ ચમકા,
ગોબારે દીલકા તેરે શોખકે લેકાને લુટ લીઆ.
તુમારે જાગેસે સબકે નસીબ જાગીંગે,
હએ નીંદકો દીલે ગફલત જીનદાને લુટ લીઆ.
વજીર હએ દરે દોલતપે આપકે હજીર.
કરારકો તેરે શોકે લેકાને લુટ લીઆ.

(નૌકર ઉશકુ જગાતા હએ, ઓ જાગકે
બોહત ગુસ્સેશે ઉસકુ કહેતા હએ.)

શાહજાદા.—ખરા રહે તું મુજી બદગોહર નાબકાર,
કરૂં તેગસે તેરા સોના શીગાર.
ગયે તુને નાહક જગાયા મુજે,
સજા ઈસકી માઆકુલ અબ મએ દુ તુજે.
અજબ લુટફ થા ખાબમેં ખાબકા,
છપર ખાત આજ બુરજ થા માહાતાબકા.

સરાસર હમક હઍ તુ બેતમીજ,
નહીં ગરજ તુજસે બદતર કોઈ ચીજ,
ઉડાયા તુને મુજે કયું હઍ ઓ બેહયા,
બજા વજીર આયા ઉસકુ બુલા.
(વજીર દાખીલ હોતા હઍ.)
વજીર આયા હું આગે સર ઝુકાકર,
ન કયું તલવાર તેજ અપની ઉઠા કર.
જુદા સરકુ તેરે તનસે કરૂં મયે,
ભભુકકા આતશે ગુસ્સેમે હું મયે.
મેરી સમસીરકી દેખ આબદારી,
(સમસીર મારતા હઍ, વજીર જખમ ચુકા દેતા હઍ.)
સંભાલ અયે દુસરે હમલેકી બારી.
(ફીરસે મારતા હઍ, ઓબી ચુકા દેતા હઍ.)
જબતક એહ આંખોમે દમ હયે,
આહા ! હું દીવાના અજબ શોજો ગમ હઍ.

ગજલ.

(જીદર મયે દેખું ઉદર નજરમે મેરા જો પીતમ તુહીં તુહીં હયે.—રાહ)
વજીર-એક અરજ સુન મેરી શાહજાદે કે, જાને આલમ તુહીં તુહીં હયે;
હરએકકે દીલકી મુરાદો મકસદ ઉમીદ બરહમ તુહીં તુહીં હયે,
તુ નવપેહાલે ચમન હયે સહેકા તુ જહવયે અનજુમન હઍ મહેકા
મુજે અજબ હયે તું કયું ગજબ હયે,
ખુશીદ રહે એકદમ અયે તું જો જોબાએ આજ ગુસ્સેકી કયા
સબબ હયે કે જગમે બેગમ તુહીં તુહીં હયે.
શેહરકા તું જુલવે અનજુમને હયે મહેકાકે ઉસકી મઍ રાહ તું,
ફુલશા રૂખ ખીલા મુબારક બાહેર આલમ તુહીં તુહીં હયે.

તું તાલે દીલકા મુજે જતા દે, ગમો આલમકા સબબ બતા દે,
કે ઉસકી મઅે રાહ કુચ નીકાલુંજો અેસા બરહમ તુહીં તુહીં હયે.

ગજલ.

("તરફ્ફકા હોતા હયે અપસાબ્મી ગુલનદામ કહી."—એહ રાહ.)

શાહજાદા.—આજ ચમકા થા મેરા તાલઅે ખુશ કામ કહી,
દેને આઇથી પરી ખાબમે આરામ કહી.—આજ૦
અયસો અસરતકા મોહીઆ થાજો અસબાબ મુજે,
વઅેસા હોવે મોહબ્બતમાં ન સરનજામ કહી.—આજ૦
હાથ અપને મેરી ગરદનમે હમાયલ કરકે,
બોસા લેતીથી વો મ્હોબતસે વો ગુલફાંમ કહી.—આજ૦
ચાંદ કીસ બુરજકી ગૌહર હયે તું કીસ દુર્જકી હયે,
ફુલ અગર હોવેતો ગુલશનમે મીલે ઠાંમ કહી.—આજ૦
ઢુંડ લાવેગા ન ઉસકો તો કરૂંગા મયે કતલ,
ઢુંડલા તાકે બચે જી મીલે ઇનઆમ કહી.—આજ૦

ગજલ.

("લાલેરૂખા સનમબરા."—એહ રાહ.)

વજીર.—અયે ગુલે બાગે ઇતરજા તું દીલમે અપને ગમ ન ખા,
અયે મેરે શેહરકો માહલકા દીલમે તું અપને ગમ ન ખા.—ટેક.
ખાબમે આકે જો પરી તુજકો બસદ કે ફુંસગીરી.
કર ગઇ અપને મુબતીલા દીલમે તું અપને ગમ ન ખા—અયે.
પરીઅોકે મુલ્ક જાઉઆ કોલ સે ઢુંડકે લાઉગા,
ઉસકુ મયે લાઉગા મીલા દીલમે તું અપને ગમ ન ખા—અયે.
ગુલસા તું બાગબાગ રહે સાદ રહે બા ફરાગ રહે,
પાવેગા તુ અપના મુદાઆ, દીલમે તું અપને ગમ ન ખા—અયે.

(ઉસકુ સાથ લે જાતા હયે.)

બાબ પહેલા—પરદા દુસરા.

સાહકી દરબાર.

ગજલ.

("અગર મઅે બાગબાં હોતા."—અેહ રાહ.)

રામીરાગ ૨.—અગર આઇનાસા રૂખ અપના, સીકંદરકો દીખા દેતા,
તોઅે સહેનશાહ જીયું તસ્વીર ઉસે હયેરાં બનાં દેતા.
સખાવતકા હયે બાના હયે, જરફસાં સબ જમાના હયે,
જો પાતા ગંજ કાહરૂંસે તો અેકદમમે લુતા દેતા.
સુજાયતશે મ્હોબ્બતશે જલાલત ઔર જાુહુરતશે,
અગર ચંગેસખાં હોતા તો અે ઉસકો ભગા દેતા.
અે રૈયત શાદ હયે ઇશે, અે મુલ્ક આબાદ હયે ઇશે,
હયે હરદમ અદ્લશે દીલકા હરઅેકકા મુરાદ દેતા.
અે અઇના મહેલ રૌસન હયે, અે મીજલશ તખ્ત હયે ગુલસન,
અે હયે જાુલવા રૌશનીકા રાતકો દીનસા બના દેતા.

(વજીર સાહાજાદેકો લેકે દાખીલ હોતા હયે.)

બેત.

શાહુજાદા.—કૌન દીલ મેરા લે ગયા અાફશોશ,
કૌન અે દાગ દે ગયા અફશોશ.
કીશ પરીને કીયા દેવાના હઅે.
કહુ કીસ્શે મયે અેહ ફસાના, હાય! હાય!
હાય! વો ઉસકે પ્યારે પ્યારે ગાલ,
સબ ગુલોશે થે ઉસકે ન્યારે ખાલ.
ઝુલ્ફ બીખડી થી હુઇ વો ચેહરેપર,
યા થે ઉડે નાગનોને, ખુલે પર,

હાય ઉસ પરીકા અબ પાઉં કાહાં,
હયે પરેસતાં અલુપ જાઉ કાહાં,
ઉસકી ફુરકતમે આહ વ જારી હયે.
મુશકીલ અબ જીંદગી હમારી હયે.

ગજલ.

("સભામે દોસ્તો ઇંદરકી આમદ આમદ હયે."—એહ રાહ.)

વજીર.—હું મય શાહજાદેકો લાયા મેરા જી જાનતા હયે,
હયે પરીકા ઇસ્શે સાયા મેરા જી જાનતા હયે.
હયે જોર સમાયે નજુમી ઓર જરદાર હયે શાહ,
આહીએ ઇનકો બુલાયા, મેરા જી જાનતા હયે.
તા ઓ બતલાવે હમે પરીકા ખબ, કુચ્છ નાસો નીશાન,
જીસને દીલ ઇસકા લુભાયા, મેરા જી જાનતા હએ.
તખ્ત ઓર તાજકા વારીશ હયે વોહ સાહે આલમ,
ઇસકા ગમ મુજકો ન ભાયાં મેરા જી જાનતા હયે.

(નજુમી રમલ દેખકર કહેતા હયે.)

ગજલ

("કીસી મસ્તકે આનેકી આરજું હયે."—એહ રાહ.)

નજુમી.—તુમે જીસ પરીકી ગરજ જુસ્તજુ હયે,
સુનો વોહ મ્હકા નામ માહરૂ હયે.— તુમે.
પહાડ એક ખડા હયે પરસ્તાનમે આલી,
વાંહાં દીલખુશ આબાદ ખુશઓ રંગ હયે.— તુમે.
મુકામ ઉસપરીકા વોહી હયે વ લેકીન,
તીલેસમકા વાહા ખતર રૂબરૂ હયે.— તુમે.
હયે પહેલી મે આતીશકી બારીસકી સોજીસ,
તો દુસરેમે દરીયા ખરા રૂબરૂ હયે.— તુમે.

પીછે તીસરેમે હયે લાહુકે કાટે,
તો ચૌથેમે રાકસકા ગુમ કુબકુ હયે— તુમે.
હમ્મે ઇનશાંકી મુશકીલ વાહાં તગ રસાઇ,
મીસાસે હવાકી અબસ આરજુ હમ્મે— તુમે.

બેત.

("વહ કૌન હમ્મે જો તેરા દીલમે મુબ્તીલા નહી."—એ રાહ.)

શાહજાદા.—વાસ્તે જીસકે દીલ મુસતેરીબ હયે,
મીલના અબ ઉસ પરીકા મુશકીલ હયે.
દીલ મેરા દામે ગમમે જલતા હયે,
દરીઆ અબ આંખોશે ઉબલતા હયે.
હાથશે સરમે ખાક દાલુંગા,
પાંઉ વહેસતકે નીકાલુંગા.
જીસ પરીકા હયે ધ્યાન આંખોમે,
નાંખમે દંમ હયે, જાન આંખોમે.
બખ્ત મેરા અબ શો ગયા સદ હૈફ,
ખાબભી ખાબ હો ગયા સદ હૈફ.
બેમઝા જીંદગીશે જીતા હું,
દાગ ખાતા હું અશ્ક પીતા હું.

ગજલ.

("વાહ કાૈન હમ્મે જો તેરા દીલશે મુબ્તીલા નહી."—એહ રાહ.)

શાહા.—અયે જુરે ચસ્મ ઇતના તાઆસુબ ભલા નહી,
ઘુંડેસે મુદા કહો કીસકો મીલા નહી.
આસાન હોગી સખ્તીએ દીવાને મત બનો,
કીયા સરપે અપને વાલીદે મુસકીલ દુસરા નહીં.
ઘુંડવાકે ઉસ પરીકો મીલાંગેગા તુજસે મહે,

દેતા હું કોલ અભી ભરોસા મેરા નહીં.
અયે પાસબાનો ઇસકી ઇજાજત કરો મુદામ,
ગફલત જો કીતો તુમસા કોઇ ના સજા નહીં.

(સબ જાતે હયે.)

બાબ પહેલા—પરદા તીસરા.

શાહાનશાહકા દીવાનખાના.

(શાહજાદા ઔર એક નોકર દાખીલ હોતા હયે.)

ગજલ.

("ખારે હસરત કબર તક દીલપે ખટકતા જાયગા."—એહ રાહ.)

શાહાજાદા—ખારે કુરકત ઉસ પરીકા ખટકતા જાયગા,
ગુલસને ઉલફતમે ઉસકે સર પટકતા જાએગા.—ખારે.
તીરે નીગાહ ઉસને ફેંકા હો ગયા સીનેસે પાર,
કબ્ર તક ઇસ જખમકા દામાન ઝટકતા જાએગા.—ખારે.
હાથ રખ લેતા હું મયે અપને જીગર પર બારબાર,
કબતલગ એ ગુનચે નાલા ચમકતા જાએગા.—ખારે.
અએ નીગેબાંન લીબાસે અપના બદલકર મેરા અબ,
ઉસકે પરબત તકએ આસક સર પતકતા જાએગા.—ખારે.

(નોકરસે લીબાસ બદલ કરતા હયે.)

ગર મેરા અરમામે ઉસકા મએ ગીરબાં ચીરકર,
કબ્રપર આકર વો ગુલદામાન ઝટકતા જાએગા.—ખારે.

(શાહાજાદા ચલા જાતા હયે; શાહ દાખીલ હોતા હયે, નીગેબાનો શાહાજાદેકા ગાભરા હોકર ઢુંડતા હયે.)

ગજલ.—પીલુ.

("બાહર આઈદે બરદે બાહર."—એ રાહ.)

શાહા.—મેરા પ્યારા કાંહા પ્યારા ગયા અલ્લાહી અલ્લા હયે,
નીગેબાનો એ તુમને કયા, કીયા અલ્લાહી અલ્લા હયે.
તુમે તાકીદથી ઉસકી—નીગેબાનીકી કદ ગનથી,
એ કયસી ગફલત ઔર એ કીયા—હુવા અલ્લાહી અલ્લા હયે -મે.
મેહલકી રોસનીથી ઓ—મેરી આંખોકા તારા થા,
અંધેરા હો ગયા અફસોસ-સદ અલ્લાહી અલ્લા હયે.-મેરા.
મેરી ઉમેદકે ગુલજારકા વો—ફુલ તાઝા થા,
જુદાપેકા અસા થાવો-મેરા અલ્લાહી અલ્લા હયે.—મેરા.
ગયા વો કીસ તરફકી સીતમ—કીસ જા કીસ બીયાબાંમે,
મીલેગા હમ્મે કબ ઉસકા પતા—અલ્લાહી અલ્લા હયે.—મેરા.

(સબ જાતે હયે.)

બાબ પહેલા—પરદા ચોથા.

એક વીરાના જંગલ.

સાહજાદા દાખીલ હોતા હયે)

("ગયબસે આયેથે સાકી સુનકે મયખાંનેકો હમ."—એહ રાહ.)

શાહાજાદા—મુઝે દાગે ઇશ્ક જુનુનને હયે બરગે સમયે જલા દીઆ,
કે વતનસે અપને નીયાગાનોસે કીસી વલવલેને છોડા દીઆ-મુ.
મગ્મે કાંહાં એ ધુપમ્મે રહે કાંહાં હયે કદમ કદમપે એ ખારો,
હયે હરેક આબેલે અબ લહુ આંખોસે અપને બહા દીઆ-મુ.
એ તપશ વ ધુપકી હયે ગજબ કોઆહાને તુફતા અબ,
કે વેલકી હમ્મે તહરાં તનકો વાંહાં સગે રહેને જલા દીઆ—મુ.

નહી ચલનેકા મુજે પાઉ હએ નહી રેહનેકા મુજે ઠામ હએ,
વા પરીને રેગકિસ્મતસા અબ મુજે ઇશ જીહાંશે મીટાં દીઆ-મુ.
ગોયા રંજ હયે મુજે ઔર અલમ નહી ભુલા તીસ્મેભી ઇશે,
મયેગમ ઉસકા પ્યાકે મરૂંગા અબ હયે ઇશ્કને મુજકો મઝા દીઆ
(જમીપે ગીરતા હયે ઇતનેમે એક ફીરીશતા નીકલ આતા હયે.)

ગજલ.

(ગમરત ન આઇ તુજકો કુછ યાર બેશરમ.—એ રાહા.)

ફીરીશતા—કુચ ગમ ન ખા ખોદાકા બહોત તુંજપે હયે કરમ,
તસ્વીર હયે ઉસકે નામકી રખ વીરદ દંમ બદંમ.
ફરીયાદ તેરી સુનકે હુવા મેહરબાન જો વોહ,
અલ્લાને ડાલી મેહેર મેરે દીલકો કર નરમ.
આફરીદ દેવ જીનો પરી રાકસ ઔર તીલલસમ,
ટલ જાવે આકે તાબે હો ફરમા હોકે ખમ.
દેતાં હું એક અસા મએ કરામતકા તુજે,
છોનેસે જીસકે કોહ બને કાહા બેઅલમ.
ટુટેંગ ઇસ્સે સારે તીલસમ શાદ હો,
મત ડરીઓ કીસીશે ખુદાકા બહોત હએ કરમ.

(ફીરીશતા અસા દેકે ગયેબ હોતા હયે, ઔર શાહાજાદા જાતા હયે.)

બાબ પહેલા ખતમ.

બાબ દુસરા પરદા પહેલા.

પરેસ્તાન—માહારૂ પરીકા બાગ.

(માહર પરી ઔર સહેલીઓ પરેસ્તાનકે બીચ શૈર કરતી હયે.)

ગજલ.

('ગયબશે આયે હયે ઇસદંમ તુજકો સમજાનેકો હમ."—એહ રાહ.)

સહેલી—આઈ હયે ખીદમતમે તેરી ભયરવી ગાનેકો હમ,
કરતી હયે ચોહોલે આપસમે તેરે સમજાનકે હમ.
બીસલે ખુશબો શૈરશે ફુલોકી ઉથાથા ગુલબદન,
ચલે ચમનમે શહેરકો આઈ હયે લેજાનેકો હમ.
બુલબુને તુજકો મુબારકબાદી દેવે સુબોહકી,
લે ચલે ગુલશનમે તુજકો ગુલકે સરમાનેકો હમ.
લેતી હયે બાદે સબા ઔર નુરકા હયે અબ જુહુર,
આંખે કર માબાપકી રોશન હયે સમજાનેકો હમ.

ગજલ.

("કયા કમાન અબરૂને એક તીરે નેજરા મારા."—એ રાહ.)

શાહાજાદી—કયું બોલાતી હો જીગર હયે મેરા પારા પારા,
ખાબમે દેખા એક માહારૂ હયે પારા પારા.
ચીતવનોમે હયે સફાઇથી કે અલ્લા અલ્લા,
ચમને દીલકો જલાયા જો નેજારા મારા.-કયું બોલાતી.
થા વો ઇનસાન કે ઓદાવંદે માહો મહેર મેરા,
નુર દીખલાને ફલક પરશે ઉતરા તારા.-કયું બોલાતી.
આદમીજાત મેરા લુત ગયા સબરે કરાર,
જીંદગી કરનેકા અબ કયા હયે સહારા યારા.-કયું બોલતી,
શાહાજાદા વો ગુલફામ ગુલનદામ હસીન,
જીસકી ઝુલફોકા ફીરતા ફસા હયે મારા મારા.-કયું બોલાતી

ગજલ

શાહેલી.— હકીકત આબકી હમ તુમપે ગુજરી એક સુરતકી,
કે એક શાહજાદે શાદી હુઇ તુમ માહેતીલહતકી,
હુવા આશક વો તું જપર ઔર તું આશક હુઇ ઉસપર,
દીખાઇ આરસી મક્સમને રસ્મે મ્હોબતકી.
વતનકુ છોડ ઔર મા બાપસે મોહો મોડ કર આએ,
વો શાહાજાદાને જેર કી હર બલા રાહે મુસીબતકી.
યાહાં તક આ પોંહોંચા તોડકર સારે તીલિસમકો,
મીલ હેસે હકીકત ગરજ સુબ અપની ખબરતકી.
તેરે વાલીદને સાદી તેરી કર દી ઉસે ખુશ હોકર,
જુજુમીસે મુકરર કર આઆન ખુશ મુહરતકી.

(જાતી હયે.)

બાબ દુસરા—પરદા દુસરા.

તીલશમે પરેસ્તાં

(એ સંગી કીલાપે એક જબરદસ્ત જીન નીગેબાની કરતા ફીરતા હયે શાહાજાદા દાખીલ હોતા હયે.)

ગજલ.

("કલશ તુ ખેકલ હો યાર કયા તુજે આજાર હએ"— એહ રાહ.)

જીન.—શાહજાદે અબી ફુલ તેરા ગુલોજાર નહી,
પાયા કર નખલે જવાનીસે ગુલજાર નહી,
એ તીલિસમાત હયે જીનો પરીઓકા તું આદમજાત,
યાહાં કદમ રખના તેરે હકમે શજાવાર નહી.
કયું તુજે આને દીયા તેરે અજીજોને,

રાહા વતનમે તેરા મુસ્કે કોઇ ગંમખ્વાર નહી.
પીસકર દાંત નીકાલુંગા મયે આતા તેરા,
નાના હલવાન કોઇ તુજશા મજેદાર નહી.
હોગા ફાકાસે એો ફાકા અભી ખા જાવુંગા.
તીનશનએ ખું તેરા તુજશે કોઈ જીનહાર નહી

ગજલ.

(પોહી રાહ.)

શાહજાદા.—સરપે સુલેમાન નબી મેરા મદદગાર હયે,
ઉસને હયે ભેજા મુજે વો મેરા સરદાર હયે.
આપશે દેવ પરીજીન હયે ભલા કોન ચીજ,
સબકે લીએ એ અસા સુરતે તલવાર હયે,
હાથમે મેરી એ અસા સાએ કરામત હયે,
તુટે તીલશાત સબ જીસ્શે એ હથીઆર હયે.
લોકહે પરબતકો આનમે પાણી કરે,
પાણીકો ફાની કરે ઇસમે એ અસરાર હયે.
રોકનેવાલા મુજે કોઇ નહી પર તુંજે,
ઇસમે જલાતા હું અબ દમમે તું ફીનાર હયે.
તું મેરા ખુંખારથાં આનેકો તેયાર થા,
તેરશે ફેર એોઇ કો મુઝી અસા માર હયે.

(જીનકો અસા મારતા હયે, જીન ગીર પરતા હયે, એોર તીલસમ તુટ જાતા હયે, ગુલસ્તાં નજર આતા હયે. દુસરા જીન ચોકી કરતા હએ.)

ગજલ—ભયેરવી.

("અગર આ તુરકે સીરાઝી"—એહ રાહ.)

જીન.—એ રાહે પુરખતર હમ થા તુજ કીસપાર કીયારા,
તીલસમાને જેહામે શાહજાદે ક્યું કદમ મારા.

તઅજુબ હએ મુજે યે હાહમે તીલસમાતે બહોત હાએલ,
ઉને કીસ તરેહ તોડ તુ આદમજાદ બેચારા.
યે લાખો દેવ જીન અફરીદ તેરે સબ ખુનકે પાશે,
અચંબા હએ ઉનોને રોક કર તુજકો નહી મારા.
હુઇ યાહાં તગ રસાઈ કીસ તરેહ તુ મુજકો રોશન કર,
દરખશંદા નજર આતા હએ તેરે બખ્તકા તારા.

ગજલ.

(ઇશ્કોમે તેરે કોહે ગમ.—એહ રાહ.)

શાહુજાદા—દાગે ફીરાકકે દસ્તને, મુજકો દીઆ જો હો શો હો,
સમ આસા મયને હાથમે, સરપે લીઆ જો હો શો હો.
હયે જો શુલેમાનવર, ઉનકી મદદસે બેખતર,
રાહે તીલસ્મ મએને સબ નીરત કીયા જો હો શો હો.
આસકે મહેલકા હું મયે, રાનીપે મુખ્તીલા હું મયે,
જામે મ્હોબ્બત ઉસકા, મયને પીઆ જો હો શો હો.
એ દેવ પરીસે તું મીલા, મઉલા તેરા કરે ભલા,
હાલ ગમો આલમ બયાં, મયને કીયા જો હો શો હો.
(જીન અંદર જાકે પરો માહરૂકો બોલા લાતા હયે.)

ગજલ.

("નામ જાનેકા ન લે યાર મે મરજાઉગી."—એ રાહ.)

મહારૂપરી—પુરસીશે હાલ વીશે તેરે ન ગુજર જાઉગી,
ન ઇદર જાઉગી મયે ઓર ન ઉદર જાઉગી.
યાંહાં તલક પોંહોંચા હયે રસ્તોંકા તીલસ્માંતકો તોડ,
તું બતાવેગા સબબ ઇશકાતો ઘર જાઉગી.
કીસ કરામતસે હુવા પાર, ઉડા રંજો ગોબાર,

હવે તાઆજુબ જો બીવેગી એ ખબર જાગી.
કીસકી ઉલફતકી હવા બીંચ લાઈ હવે ક્યાં તક,
કેહેકે અબ સોડકે ખુલે હુવે પર જાગી.

ગજલ.

(''જબ તલગ હો જીંદગાની યાદે ઇલાહી કીજીએ.''—એહ રાહ.)

શાહજાદા.—રબ ઇદર અયે નવ ગુલે ગુલજાર શાહી કીજીએ,
હયે બચાને ગાલબા ઇસપર કમાઇ કીજીએ—રબ૦
ખાબમે દેખીથી એક સબ ચાંદસે સુરત તેરી,
દેખ જીસકો રબન સુએ નુરે માહી કીજીયે.—રબ૦
થી એહી સુરત એહી ચીતવન એહી નાજો નયાજ,
અકલકો કયું કરે ભુલા મનજીવે રાહી કીજીએ.—રબ૦
બનકે દીવાના મયે નીકલા બાહદશાહત છોડકે,
આપસે કબતક બયાં રાહકી તબાઇ કીજીએ.—રબ૦
જબ હુવા દરમુનદા બેહદ મીલ ગયા એક ખીદરે રાહ,
એક અસા ઉસને દીયા સુકરે ઇલાહી કીજીએ.—રબ૦
સબ તીલસમાત ઇસકી કરામતસે મીટે પોંહોંચા યાહાં.
મુજપે મેહેર અબ અય ચેરાગે ચસમ શાહી કીજીએ—રબ૦

(શાહા દાખીલ હોતા હયે.)

ગજલ.

શાહા.—મીસલે બુલબુલ કીસ લીએ આયા તું યાંહાં દીવાને યાર,
હયે બની આદમકે સહેજાદે હસીને ગુલોજાર.—મીસલે૦
રહેમ હયે ઇફરીદ હયે જીન દેવકે લાખો તીલસ્માત,
એ અજબ કયું બચકે આયા ઉનસે તું અયે નામદાર.—મીસલે૦
બસતી આદમકી કાંહાં ગુલસન પરેસ્તાં કાહાં,
મશરેબકો મગરીબકી દુરી ફરેસરે તલપારો ખાર.—મીસલે૦

મતલબ ઇસ જા તેરે આનેકા ક્યા હમ્મે બતલા મુજે,
જાન જાનેકા ન રખ્ખા ખોફ તુને ઉનહાર—માસ્સ્લ૦

ગજલ.

("અગર યું તું દીલકુ સતાતી રહેગી."—એ રાહ.)

શાહાજાદા—અગર આપકુ ગૈર મેરી રહેગી,
તો અબ મોત મુજકો ન ગેરી રહેગી.
જો સહેજાદી હવે આપકી માહપએકર,
સદા ઉસકો હસમતશે સરી રહેગી.
હુવા મયે ઉસ્શે ખાબમે દેખ આસક,
સદા દીલપે ઉસ ગમકી દેરી રહેગી.
મયે ઉસકે લીયે આયા મહેનત ઉઠાકર,
હરએક હુર બન ઉસકી ચેરી રહેગી.
ઉસ્શે અગર એયા કરદોંગે મેરા,
તો હરગીજ ન પ્યારજાન મેરી રહેગી.

(વોહી રાહ.)

શાહાજાદી—જો શાહાદીકી બાત ઉશ્શે મેરી રહેગી,
તો ફેર કોલકી બાત તેરી રહેગી.
જો સાહાજાદા સપનેમે દેખાથા મયેને,
એહી હવે યાહાં ઉસકી દેરી રહેગી.
કહા હાલએ તબ દીઆ કૌલ તુમને,
કે નીસબત ઇસીશેહી તેરી રહેગી.
શો અબ ખીયા કરદો તો દીલસાદ રહેગી,
નહીતો મુસીબત એ ઘેરી રહેગી.

કરોગે એ અહેસાન ગર મુજપે શાહા,
તો મમનુન દાયમ એ ગેતી રહેગી.

(શાહા દેનોકી શાદી કર દેતા હૈ.)

ગઝલ—આસાવરી.

(એકે કહુતીથી લપસી—એહ રાહ.)

સબ.—આજ શાદી કીયાદી હરસુ શદા,
મીલકે ગાવો મુબારકબાદ બહમ.
બીના હુઈ આદમીજાદકી માહાબકા,
મીલકે ગાવો મુબારકબાદ બહમ.
શાહાજાદી એક પરીઓકી માહાજબીન,
શાહાજાદા એક છનશાંકા વો હસીન,
મીલકે ગાવો મુબારકબાદ બહમ.

તમાશા ખતમ શુદ.

સુચના.

આ ચોપડી નીચલા ઠેકાણાપરથી મળશે.

કોટમાં—બજારગેટમાં શાપુરજી ફરામજી માદનની દુકાનેથી.

ધોબીતલાવપર—એરચશા કરાણીની કમપની.

કાલબાદેવીપર—શેરીઆરજી હોરમસજી બુકશેલર તથા ઇશ્વરદાસ લાઇબ્રેરીમાંથી તથા ગોપાલ નારાયણની કુંમપનીમાંથી.

પાયધોની—કોલસાઓહલાનાં નાકાપર જુમાખાનાની સામે મરહુમ કાજી ઇબરાહીમના ભાઇઓની દુકાનપરથી.

ભીંડીબજાર—નવાબની મસજીદની સામે હાજીમુલ્લા નુરૂદીન બીન જીવાખાનની દુકાનેથી મળશે.